

„въ полуострова. Че има друго племе, което за- „служва тоже вниманието на Европа“ ¹⁾

Вадингтонъ подразбиралъ гърцитѣ. И дѣйствително гърцитѣ имаха въ неговото лице единъ силенъ защитникъ.

Биконсфилдъ, макаръ и недоволенъ отъ декларациитѣ на Вадингтона, не можалъ да ги отхвърли. Тогава той се опиталъ да подмами Австро-Унгария, като я накара да вѣрва, че за напрѣдъ тия двѣ държави, Англия и Австрия, могатъ да си раздѣлятъ сферата на влияние и да взематъ подъ покровителството си Турската империя, — Австрия на Балканския полуостровъ, а Англия въ Азия. Обаче Францъ-Иосифъ и Андраши не посмѣяли да се рѣшатъ да приематъ тия комбинации, които би ги турили въ една явна вражда съ Русия. Биконсфилдъ виушилъ на Високата Порта, като ѝ сочелъ бждещи опасности отъ страна на Русия и като я увѣрявалъ, че ѝ трѣбва силна поддръжка, скрѣпена съ единъ договоръ и че Англия е готова да ѝ даде този договоръ, но естествено е, че Турция трѣбва да направи нѣкоя малка жертва, която ще е послѣдната. Така той най-сетнѣ успѣлъ да изтрѣгне отъ рѣшитѣ на султана тайната Кипърска конвенция отъ 23 май, споредъ която Англия се задължава да покровителствува Мала-Азия, въ замѣна на което Турция ѝ дава островъ Кипъръ.

„Но за Бисмарка тая конвенция не бѣ тайна. Англия можеше да си подготви новъ конфликтъ съ Русия, пише Дебидуръ; малко важеше това за Бисмарка. Неговата цѣль бѣше, щото и Австрия да добие удовлетворение. Колкото повече Австрия се вдълбочаваше въ Балканския полуостровъ, толкова повече нейнитѣ отношения съ Русия ставаха обтегнати; а това бѣше въ интереса на Бисмарка. Той ще продължава да държи тия двѣ държави въ зависимостъ една отъ друга. Прѣговори се завързали тайно и, съ съгласието на Англия, Босна и Херцеговина щѣше да се даде въ бждещия конгресъ на Австро-Унгария“.

Ясно е, че слѣдъ всичкитѣ тия прелиминарни интриги не оставаше много работа за конгреса, който бѣ назначенъ да се свика на 1 юний 1878 г.

¹⁾ Documents diplomatiques t. 2.